

2. ledna

Ráno u snídaně můj hostitel Vladimír přemýšlel, jak by v novém roce mohl žít pozitivněji než v tom uplynulém. Byl jsem tomu rád, jelikož považuji nespokojenost za jakýsi druh moudrosti. Já se každý den snažím jeho negativním myšlenkám překážet a dát jim jiný směr, protože spotřebovávají nadměru mozkové energie, ale bohužel jsou příliš slizké, a proto se mi to většinou nedaří. Vladimíra nic nenapadlo, čemuž se nedivím, protože vše, co si vymyslí a co potom na základě toho dělá, má na svědomí jeho podvědomí, ke kterému nemůže. Rozeznat, zdali je rozumný, či naopak, je pro mě velice komplikované. Když si s tím neví rady on sám, jak se mám v jeho životě vyznat já?

Na ulici pořád leží nejen ohňostrojevé smetí, ale i střepy z rozbitých sklenic a lahví, z toho důvodu může jejich pes dnes pohnojit svým tělesným odpadem vlastní zahradu.

Vladimírova žena Ester a syn Hugo čekají, až na konci televizních zpráv ohlásí výsledky novoročního lota, rodina by totiž ráda vyměnila v celém bytě koberec.

Nejdříve v žurnálu vyhrožuje ruský politik Žirinovský Německu třetí světovou válkou, protože mu nechtějí dát vízum, aby je mohl navštívit. Rovněž sděluje, že až bude ruským prezidentem, bude vyžadovat odškodnění za druhou světovou válku a také se postará o to, aby se z Německa stala velmi chudá země.

Los nevyhrál, a tak bude rodina muset zase chodit po stejných vyšlapaných cestičkách, které se na podlaze stávají s příchodem každého nového roku viditelnějšími. Vladimír si ulevil tím, že byty v Sarajevu mají momentálně díry v podlahách, zdech i střeších, a proto by bylo solidárnější podlahu vylepšit, až občanská válka v Jugoslávii skončí.

3. ledna

V noci jsem se moc nevyspal. Vladimír se v posteli pořád převaloval a potil, protože se v novinách dočetl, že v šedesá-

tých letech se v americkém vládním programu v USA obširně experimentovalo s duševně chorými, kteří byli radioaktivně ozařováni. V jedné massachusettské škole byla dokonce jedenašedesáti normálním dětem radioaktivní látka injektována, aby se americká vláda dozvěděla, jak na to budou reagovat. Článek dále sděloval, že o deset let dříve se mladým lidem podávaly radioaktivní obilné a mléčné produkty. Na podobné experimenty se hlásili rovněž vězňové kvůli snížení výšky trestu a těhotné ženy, které si přály porodit mimořádné dítě, protože strach před radioaktivním zářením tehdy ještě neexistoval.

Lidé pořád chtějí něco, co nemají, chtějí být tím, kým nejsou, a uspokojování těchto osobních potřeb je hlavním tématem jejich existence, neustále si ohledně toho dělají starosti a tím si neustále narušují osobní klid.

„To je tím, že člověk není moc schopný,“ ozvala se ve Vladimírově hlavě jedna myšlenka, když se mu už konečně skoro podařilo usnout.

„Jak to myslíš?“

Lidé podle té myšlenky nevydrželi dlouho pod vodou, neměli létat, nedokázali vysoko skákat, nevěděli, z kolika cihel je postaven jejich byt; jedině, co se jim dařilo, byly různé technologické vynálezy a díky těm si mohli dovolit být dryáčnický mazaný. Považoval jsem tu myšlenku za příliš negativní, takže jsem se s ní nedal do diskuse. Vladimír najednou vstal, aby ztlumil ústřední topení, protože se znovu začal potit.

4. ledna

„Bude ze mě vegetarián,“ oznámil při snídani Hugo, který dlouho nevěděl, čím by se měl v budoucnosti stát, ale teď už si tím byl naprosto jist.

„To není povolání,“ poopravil ho Vladimír.

Ester považovala Hugovo rozhodnutí za vznešený ideál. Sama nad tím také jednou uvažovala. Bylo to poté, co zhlédla televizní dokumentární film, kde byla mrtvá zvířata na jatkách

rozřezávána jako prkna elektrickou pilou. Po vysušení krve a rozporcování bylo pak maso pro obchody hezky upraveno a zabaleno jako dortíčky, jako by se předtím nic hrozného neudálo.

Trochu ve mně hrklo, protože toto Hugovo prohlášení by znamenalo konec smažených řízků, bifteků a různých jiných mas – požíváním masité stravy jsem se automaticky stal členem lidské společnosti.

Cestou do své pracovny vstoupil Vladimír do prodejny obuvi, protože venku pršelo a on zjistil, že mu zatéká do bot. Nehty palců mu rovněž prořezaly díry v ponožkách, a tak mu prodavačka k botám přinesla nové.

Chůze je transportní lidská činnost, která je zdarma, ale pro boty a ponožky to bohužel neplatí. Já nemusím nic kupovat, protože nikdy nic nepotřebuji, a z tohoto hlediska musím být katastrofou pro ekonomiku, kterou každá společnost musí mít, aby prosperovala.

V ateliéru si Vladimír sedl ke stolu, zapnul laptop a pustil se do článku pro noviny, o němž se již cestou rozhodl, že bude velmi pozitivní.

Aby se jeho mozek co nejméně opotřebovával, myšlenky mu v hlavě popoháním a dohlížím na to, aby nebyl omezený, tupý či přihlouplý. Můj hostitel má tendenci podrobovat se svému rozumu, který se často chová dost nerozumně, a proto musím zabránit tomu, aby jeho myšlení bylo jen jakýmsi druhem lhaní, při němž si myšlenky namlouvají, že jsou chytré. Tento druh myšlenek taky strašně rád radí jiným, i když mají svůj vlastní rozum v pěkném bordelu, proto na ně musím dohlížet, aby mému hostiteli v hlavě něco neprasklo či nevybuchlo. Přispívat, podporovat a být stoprocentně nezhoubný je to nejnádhernější, co v životě existuje.

Po celodopoledním přemýšlení došel Vladimír k závěru, že pádem Berlínské zdi a vynálezem antikoncepční pilulky se lidstvo osvobodilo od dvou nejvíce zotročujících aspektů a následkem toho se na světě rodí méně nespokojených a nežádou-

cích lidí, což má významný vliv na společné bytí všech na tomto světě.

I když tato myšlenka byla krásná i pozitivní, bohužel nebyla dostatečná pro pravidelný fejeton na zadní stranu novin.

5. ledna

V noci jsem přemýšlel sám nad sebou a došel k závěru, že žít mimo lidské tělo by nebylo pro mé blaho a prospěch tak snadné jako zcela zadarmo existovat ve Vladimírovi. Pobyt v něm považuji za privilegium, a proto mu nepůsobím žádné potíže. Měl jsem obrovské štěstí, že jsem se v něm nacházel, už když byl v embryonálním stadiu, a tak jsem se s ním mohl již takřka od jeho početí vyvinout v dokonalé harmonii. Za celá ta léta dostávám třikrát denně stravu, i když často nemám hlad, a dvacet čtyři hodin denně mě objímá pozoruhodná kostra, které se občas dotýkám, aniž to Vladimíra ruší. Na jistých místech působí kostra dojmem, jako kdyby byla sestavena z různých zvířat. Když běží, kašle, kýchá, směje se, souloží anebo zvrací, je slyšet, jak všechny kosti vržou, rachotí, cítím, jak se morek v nich třese, a i když je ten hluk někdy hodně silný, nikdy se na té kostře nic neuvolní ani nepraskne.

Díky všemožným bludištím svalů a žil je vše navzájem efektivně a pevně propojeno. Na různých místech mám různá zastřešení, vyvýšeniny, chodbičky a jeskyňky, kam se krásně mohu schovat a žít v jeho těle úplně nenápadně. Dosud mě nikdo neobjevil a já se snažím, aby to tak zůstalo i nadále.

Pár minut po odjezdu do práce se Ester vrátila domů, protože píchla kolo. Vladimír si s ní chtěl promluvit o Hugově vegetariánství. Římského filozofa a literáta Seneku to stálo zdraví, byl kvůli svému asketickému životu tak vyhublý, že by ho každá dnešní zdravotní komise prohlásila za silně podvyživeného.

Ester odnesla kolo do kůlny na zahradě, a když se vrátila, Vladimír pokračoval: Císař Nero vzhledem k odhalenému spiknutí nařídil Senekovi spáchat sebevraždu, Senekovi

přátelé však císaře žádali, aby ho nechal žít, protože má slabé plíce, souchotiny, astma a brzo sám stejně zemře. Ester zatelefonovala na univerzitu, že přijde o trochu později, a Vladimírovi oznámila, že na hlouposti nemá čas.

Vladimír zvedl v chodbě ranní noviny. Holandský ministr pro rozvoj a spolupráci Pronk v nich považoval posílání novo-ročních balíčků s potravinami vězňům v jugoslávských koncentračních táborech za nepochopitelné a perverzní. Touto charitativní akcí západní Evropa akceptuje, že nevinní lidé jsou zavíráni a mučeni. Pronk zastával osvobození vězňů klidným válečným způsobem. Zatímco v Jugoslávii lidem usekávali nohy a ruce, od rána do večera se znásilňovalo a navzájem se tam provrtávali kulkami, Vladimír se rozhodl jít vykoupat, protože cítil, že se po přečtení novin začal potit. Lidský pot je zajímavý jev, je vylučován stejně jako slzy z emocionálních zkratů. Já slzy ani pot nevylučuji, protože se zásadně vyhýbám veškerým psychickým nepříjemnostem.

6. ledna

Při venčení psa potkal Vladimír před samoobsluhou starší rozvedenou ženu, se kterou se občas dával do řeči. Chůzí připomínala batolícího se opuštěného pingvína. Sdělila mu, že jí to každodenní nakupování leze na nervy, a že pokaždé když jde do obchodu, začne ji píchat pod žebry a vůbec by se nedivila, kdyby ji to v samoobsluze kleplo. Zatímco si žena stěžovala na neuklizené smetí na ulici, Vladimíra začaly v nových botách bolet prsty na nohou a stání mu bylo nepříjemné. Žena si o sobě jistě myslela, že je chytrá, a očekávala za to ocenění, což je smutné a naprosto nelogické, protože rostliny, stromy, zvířata ani já to nikdy neděláme.

Po návratu do bytu si Vladimír boty sundal, bolest v nohou přestala, ale v hlavě se mu stále ozývaly zvláštní zvuky, které jsem nemohl přesně určit. Proto se místo psaní rozhodl znormalizovat si celý den aspirinem.